

● Adina — Nadežda Kurem ja Belcore — Tarmo Sild.

● Dulcamara — Märt Laur.

VAMBOLA SALUPUU fotod

Armastus käib kõri kaudu

ON õhtu. Kellaosutid lähe-
nevad seitsmele. Viimasel küm-
nel minutil teevad nad seda
eriti kiiresti. Vaikne või vih-
masadu...

Ilmast hoolimata on inimesed
kuhugi teel. Kuhu küll? Vas-
tuse leidmine pole raske, kui
asume nende jälile.

Mis see siis olgu?! Teater?
Teater.

Laseme rahvavoolul end saa-
li kanda, ja peagi äratavad
meid tummast imestusest Do-
nizetti koomilise ooperi «Arm-
jook» esimesed helid. Pikant-
sete üllatustega oboesoolo jä-
rel avaneb silmale mõneti ku-
linaarse kallakuga muinasmaa,
kus päike-härjasilm kallab
oma valgust üle rõõmsalt ja
muretult tantsiskleva Itaalia
pöördkülake. Küla nähtavasti
ainus kirjaoskaja, kaunitar
Adina loeb uudishimust paka-
tavale rahvahulgale endisaja
alkeemiku Isolde näpunäiteid
võrgutuskunsti alal, sellal kui
põllutöödest kõrvale hoidvat
talunoormeest Nemorinot val-
davavad Adina ükskõiksusest tingi-
tud depressiivsed meeleolud.
Nägusa ohvitseri Belcore ilmu-
misel tekib armastuskolmnurk,
mille oma võlujoogi abil la-
hendab velorikksaga saabuv
imearst Dulcamara, viies sel-
lega ooperi õnnelikule lõpu-
sirgele. Eesriide langedes jääb
külake rõõmsalt pöörlema, vaid
hetkeks peatudes, et tänulik
publik saaks heita veel viimase
pilgu väsinud, ent õnnelikele
peakangelastele. Viivu pärast
looklevad juba garderobis
kaunitar kujundet järjekor-
rad...

... KUID samal ajal kulissi-
de taga:

Adina: Oo, mu paljukanna-
tanud piht, kuidas kostüüm
sind täna kammitseb!

Dulcamara teener: Muudkui
vanta ja vänta...

Dulcamara: Mind aiab iivel-

alati üllatusena, tema särtsakas
hoolimatus teeb mulle tõelist
peavalu. Eve Randkivi on neist
kõige noorem, ja kokeitem,
kuid näib arvavat, et jalgu
trampiv jonnakus viib võidule
kõiges, ka armastuses. Üldiselt
on suhtlemine nendega vahel-
dusrikas ning tänu sellele pü-
sib armastus Adina vastu
värskena.

Anname ka punastavale Adi-
nale võimaluse oma armastatu
kohta midagi öelda.

Adina: Mulle tundub, et Ivo
Kuusk elab oma traagilist arm-
mastust minu vastu nii sügavalt
läbi, et ta vahel mu enese soo-
tuks unustab. «Võlujoogi» uim-
gi ei suuda tema murekoormat
kergendada. Mati Kõrts muutub
aga sedavõrd lõbusaks, et pub-
lik tema vintis jorutamisele
vaimustatult aplodeerib. Kogu
oma tunnetesiiruse koondab ta
romanssi, kus itaalia keel laseb
tema kaunil vokaalil eriti kõ-
lada. See vallutab mu lõpli-
kult.

Agas Belcore? Kas möödub
tunne või ainult kättemaks?

Adina: Oh, see väike nali!
Mul polnud mõtteski temaga
abielluda ja ega temagi seda
liiga tõsiselt võtnud. Tunnete
väljendamiseks oli Väino Puu-
rale jäetud väga napilt vahen-
deid — vaid kunstlilleviht ja
hulk kauneid sõnu, mille välja-
ütlemine oli kohati vokaal-
tehniliselt kohmakas.

Nemorino: Rivaalina polnud
neist ükski mulle eriti ohutu
— ei saa ju takuste pükstega
ohvitserimundri vastu!

Belcore: Ktuule, Nemorino, sa
oled tegelikult täitsapoiss! Saa-
nuks sust sõdur, oleksime ar-
mees laulnud veel mitu sellist
head duetti kui see II vaate-
tuse oma (kui Mati Kõrts oli
sinuks ja Taimo Toomast mi-
nuks).

Dulcamara teener pole eten-
duse käigus saanud sõnakestki

● Nemorino — Mati Kõrts.

kõuehäälselt kamandab rohu-
pudelite väesalku. Voldemar
Kuslap suudab mängu jälgides
ja end kontrollides rõhkem ni-
ite enda käes hoida, kuid tege-
likult on temagi väike sulli.

Tuleb välja, et Adina ja Ne-
morino leidsid oma õnne ilma
igasuguste abivahenditeta,
kuid kas Gianettale ja Belco-
relegi võib õnne soovida?

Gianetta: Mina Jarvan küll,
et võib. Mis saakski mul ulja

võin öelda, et lava väljanäge-
mine vastas täielikult seal toi-
muvale, on ju tegemist koomi-
lise ooperiga. Kui keegi lan-
geski minestusse, nähes päikest
-härjasilma või kuud-sidruni-
viilu, siis sellele võin lahkelt
pakkuda oma elustavat mik-
tuuri.

Dulcamara teener: Esinejad
seda küll ei vaja, neil tundub
särtsu ja hoogu jätkuvat. Ka
kooril, kes ime küll, solistidele

murelt tantsisklevala Itaalia pöördkülakese. Küla nähtavasti ainus kirjaoskaja, kaunitar Adina loeb uudishimust pakatavale rahvahulgale endisaja alkeemiku Isolde näpunäiteid võrgutuskunsti alal, sellal kui põllutöödest kõrvale hoidvat talunoormeest Nemorinot valdavad Adina ükskõiksusest tingitud depressiivsed meeleolud. Nägusa ohvitseri Belcore ilmumisel tekib armastuskolmnurk, mille oma võlujoo abil lahendab velorikšaga saabuv imearst Dulcamara, viies sellega ooperi õnnelikule lõpusirgele. Eesriide langedes jääb külake rõõmsalt pöörlema, vaid hetkeks peatudes, et tänuil publik saaks heita veel viimase pilgu väsinud, ent õnnelikele peakangelastele. Viivu pärast looklevad juba garderoobis kauniti kujundet järjekorrad.

... KUID samal ajal kulisside taga:

Adina: Oo, mu paljukannatanud piht, kuidas kostüüm sind täna kammitas!

Dulcamara teener: Muudkui vänta ja vänta...

Dulcamara: Mind ajab iiveldama see liikumine seljaga sõidu suunas!

Nemorino: Laske mind mööda! Teie keegi ei ole nii palju kaaninud kui mina!

Belcore: Vett! Mul on ikka veel seep silmas (kuradi täpse käega)!

Umbes selline kära kaob teatri loomingulistesse labürintidesse.

Nüüd, kus osatäitjad on koju läinud, nõustused tegelased meiega veel paar sõna juttu puhuma.

Küsimine Nemorinolt, millise Adina ta tegelikult valiks.

Nemorino: Raske on valida kolme nii erineva kauni daami vahel. Nad kõik teevad mind ühtviisi relvituks, kuid tundub, et Nadežda Kuremi tunne minu vastu on kõige ehtsam, kestev läbi etenduse. Et Anu Kaal minu armastuse siiski lõpuks vastu võtab, tuleb mulle

aga sedavõrd lõbusaks, et publik tema vintis jorutamisele vaimustatult aplodeerib. Kogu oma tunnetesiiruse koondab ta romanssi, kus itaalia keel laseb tema kaunitl vokaalil eriti kõlada. See vallutab mu lõplikult.

Aga Belcore? Kas mööduv tunne või ainult kättemaks?

Adina: Oh, see väike näli! Mul polnud mõtteski temaga abielluda ja ega temagi seda liiga tõsiselt võtnud. Tunnete väljendamiseks oli Väino Puurale jäetud väga napilt vahendeid — vaid kunstillevihti ja huik kauneid sõnu, mille väljütlemine oli koha ti vokaaltehniliselt kohmakas.

Nemorino: Rivaaliina polnud neist ükski mulle eriti ohutu — ei saa ju takuste pükstega ohvitserimundi vastu!

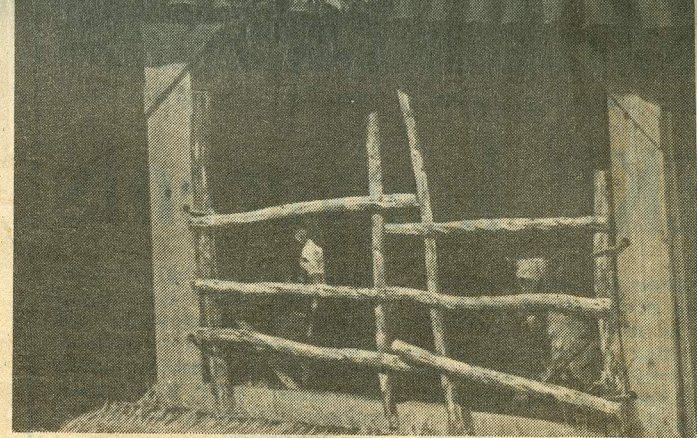
Belcore: Kuule, Nemorino, sa oled tegelikult täitsapoiss! Saanuks sust sõdur, oleksime armees laulnud veel mitu sellist head duetti kui see II vaatus oma (kui Mati Kõrts oli sinuks) ja Taimo Toomast minuks).

Dulcamara teener pole etenduse käigus saanud sõnakestki vahele poetada, kindlasti on tal oma isanda kohta palju mõtteid kogunenud.

Dulcamara teener: Olgu kohe öeldud, et mina pole seda alkeemiat küll kunagi pruukinud, kuid tervisele peaks too olema täiesti ohutu. Isikuna on mu isand väga mitmepalgeline ning päris huvitav on jälgida, kuidas tal õnnestub varjata oma võhikkikkust arstiteaduses. Märt Laur jätab mulje tublist kodukootud apteekrist, kel pole suurt usku oma medikamentidesse...

Gianetta: Ja mina ostsin temalt veel saledakstegevat mikstuuri!

Dulcamara teener: ... ning kes seetõttu on oma «võlujoo» toimest siiralt üllatatud. Toomas Mürk pole küll nii ohtlik kui ta nimi, kuid siiski oma mõjus ette kindel «pisinapoleon», kes tõlla astmelaualt

● Nemorino — Mati Kõrts.

kõuehäälselt kamandab rohpudelite väesalku. Voldemar Kuslap suudab mängu jälgides ja end kontrollides rohkem niite enda käes hoida, kuid tegelikult on temagi väike sul.

Tuleb välja, et Adina ja Nemorino leidsid oma õnne ilma igasuguste abivahenditeta, kuid kas Gianettale ja Belcorelegi võib õnne soovida?

Gianetta: Mina arvan küll, et võib. Mis saakski mul ulja ja rühika seersandi vastu olla? Ehk on temalgi kuskil mõni rikas onu suremas.

Belcore: Ah, see sõduri elu — täna siin, homme seal. Ja ma ei tahaks, et kolmest toredast Gianettast (Riina Kadaja, Tiit Reinau, Aita Kriik) saaks enneaegu kolm lõbusat leske.

Kuidas te ennast laval üldises saginas tunnete?

Belcore: Neeme Kuninga lavastuslikke nõkse kroonib publikumenu. Saal lausa rõkatab rõõmust, kui ma haaran kana sulestikust kirjutusvahendi ja pärast selle hoolikalt endisele kohale tagasi torkan.

Nemorino ja Adina: Joogide harjasmatil põlvitada polegi nii romantiline nagu kaugel võib näida. Ilmselt on see rekvisiit ette nähtud orkestrivälise rütmipillina.

Dulcamara: Kolleegide Jaak Vausi ja Uno Kärbise kohta

võin öelda, et lava väljanägemine vastas täielikult seal toimuvale, on ju tegemist koomilise ooperiga. Kui keegi langeki minestusse, nähes päikest — härjasilma või kuud-sidruniviilu, siis sellele võin lahkelt pakkuda oma elustavat mikstuuri.

Dulcamara teener: Esinejad seda küll ei vaja, neil tundub särtsu ja hoogu jätkuvat. Ka kooril, kes, ime küll, solistidele jalgu ei jää.

Dulcamara: Oma olemasolust eest võlgname suurima tänu hr. Donizettile, kes meid kõigest kahenädalaste sünnitusvaludega siiski täiesti talutavatena ilmale tõi.

MEIL jääb sellega vaid nõustuda ning soovida asjaosalistele head ööd, jätkuvat elurõõmu ja pikka iga «Estonia» teatri laval. Kellel nüüd kange (armujoogi) janu tekkis, neil soovitam ette võtta käesoleva loo alguses kirjeldatud poeetiline teekond meie ooperisõprade Mekasse. Kes teab, ehk naeratab õnn teilegi ja te viite koju pudelikese imelist armueliksiiri.

Teatris käimise jääd hilja peale
HELENA EENSAAR
LIIS KOLLE
RIINE PRUULI